

BRUKS

TUTAN

MELLAN 77 & 55 9

1 GRUBBEN
FÖR YOUNG STEKUNGSKÄLLAR

STOR
SLAN

ETTERTÄNKENS
KRANKA GLENNES

MATCH

LEVA BRÖNNAR

Lubbers

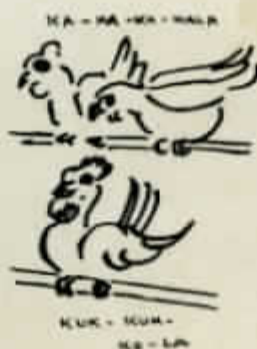
40-
års
Tubileum

18. XI
1950

JAG ÄR INTO
DEN NYA HÄR

NYMENE

KUK - KUM -
KIS - LA

BRUKSTUTAN

Jubileumsnummer - Juhlanumero

18. XI. 1950.

*T*jänstemännen i Kuusankoski med iver till fest sig flocka. Det årsfest nu är, därtill jubileum i dag, ty fyrtio år förflutit se'n Klubbens uppkomst. Då i tiden stadgar för Klubbens medlemmar sammanskrevos, dess uppgift angavs vara att ordna lekamlig och andlig förplägnad tjänstemän ävensom tjänstekvinnor till nytta och nöje. Fruar och flammor jämväl av Klubben skulle omhuldas. Första uppgiften därpå lokalen gällde, ty sådan måste ju uppbringas. Nybyggen voro förbjudna, men konster påhittas nog, och butiken arhystes, dess tak sen på stolpar ställdes i rymden och under det så upplyftade taket ombyggdes huset förstorat. Klubben blev till blott av gammalt! Trevlig och trivsamt den blev, och ännu den omtyckt allt tjänstgör, trots att den re'n blivit alltför småskuren för bolagets omfång. Ännu dock sänjan ger rum och då klubbårsfest arrangeras.

Klubben skall även befordra intressen av olika arter, så i dess hägn har det uppstått fler klubbar för dessa intressen. Tennis- och schack-, även bridge- och engelska klubben förlita nog på stora Klubben, som alltid till hjälp velat skynda, redan vid bildandet, så ock i andra skeden. Och sedan, litteratur, ja därför biblioteket till hands är. Ungmörs och unge mäns hem även klubben skall vara till vardags hemmet, där de sällskapa, äta och tillbringa dagens lediga stunder. Under lustrernas lopp har ock Klubben denna sin uppgift lyckats att fylla, oftast berömligt; klander och gnåt har visst nog försports under de vargatider, som två gånger Klubben har lidit igenom re'n sedan dagen den stiftades. Men i stort vi dock varit nöjda även med kosthållet, ja periodvis hela familjer övergivit sitt kök för klubbkökets mättande biffar.

Återgående dock till allas intresse, vår årsfest, vi konstatera, att Klubbens allt överskuggande uppgift medlemmars välbehövliga vila i form av från vardagsjättet sig väl avstickande, glättig omvärling, nog har kommits åstad båd nu och tillförne. Vi glädjas tillsammans glömande arbetets allvar årligen några kvällsstunder. Trettondagsfesten och Valborgsmässa, sen tennis- och årsfest återkomma väl varje år, det hör till traditionen. Under det första decenniet gjordes programmen av egna krafter, som veckor i förväg lade sitt hela intresse ned på de kommande festerna. De agerande gävo rolig lokalfärg åt dåtidsfesternas digra program, och större blev säkert blott glädjen, skratten mer uppsluppna, när man såg amatörernas snedsprång ur rollerna, ofta på grund av väl tidig dyrkan av Bachus; ty hög rampfeber tör motas.

Våra dagars så högt uppärvna och splittrande jukt har bragt det därhän, att åt yrkeskonstnärsförmågor i regel givits att huvudnumren för kvällen utföra, och visst ha, märkvärdigt nog, konstnärer från H:fors gärna rest ut att denna avkrok besöka. Programmen ha så mer gedigna blivit och fört oss av landet närmare huvudstadsborna.

— Årsfesten börjar i dag som vanligt. Vi infinna oss och först gå damerna till att varandra mönstra och krusa. Snart skall supén visst serveras, och då får man höra så engelskt sannolikt: "After you, Bergsråddinnan" och "Please, Friherrinnan". Herrarna, ja, till en början de tillknäppt stela sig röra, onödigt medvetna om den urgamla fracken. — Vi tröga nordbor behöva nog söderns sol och dess livsglädje för att komma i gång på vår fest, konserverade bjudas de oss, och därför vi taga en skål, men vi ta samtidigt till "motto":

Gode gosse, glaset töm,
gärna ser din flicka
någon gång dig glad och öm
ibland vänner dricka,
gärna vill hon i din hand
se kristallen glindra,
se din kind i purpurbrand
och ditt öga tindra

se din känsla, ditt behag
livligt sig förfina,
och i varje anletsdrag
själen genomskina.
Drick, men sällan och med mått,
minns vad Syrach skrivit:
"Vin och vänskap smaka gott,
då de gamla blivit."

Några glimtar ur livet på Kanala

Den allombekanta bostaden Kanala lär härstamma ända från den tid bruket var ungt. Byggnaden var ursprungligen avsedd för familjer, men blev sedermera bostad för den ogifta kvinnliga kontorspersonalen. Då uppstod namnet Kanala och "kanaliter" för dess invånare, vilka benämningar stått sig genom åren.

Kanala, byggd i gammal villastil, ser verkligen inbjudande ut där på backen bland höga björkar och tallar, blomsterrabatter på gården och backslutningen full av vitsippor och liljekonvaljer om våren. Rätt förståeligt är därför, att en tysk militär en gång i tiden pekade på Kanala och utbrast: "Bitte sagen Sie, ist dies ein Wirtshaus? Kanr man da hereingehen?" Frågan väckte självfallet stor munterhet och nödvändiga upplysningar lämnades med största beredvillighet.

Byggnaden bestod då, som också nu, av flere rum och kök i nedre våningen, men endast tre rum på vinden, de s.k. bekvämligheterna fanns långt borta på gården — namnet till trots. Rummen voro enkelt möblerade: stolarna hade inga mjuka sitsar, men vad som saknades i bekvämlighet uppvägdes av den "varma" färgen på "Forsbergs-mahogny", vilken på den tiden var synnerligen populär. Man anpassade sig dock snart efter förhållandena och det goda kamratskap, som rådde mellan internerna, skapade trivsel och trevnad — pinnstolarna till trots.

Anno dazumal hade kanaliterna eget hushåll. Allt sköttes av en duktig köksa, en husa och en värdinna. Den sistnämnda valdes i tur och ordning bland kanaliterna för en månad i sänder. Men tiderna blev oroliga och tjänstefolket fordrande, varför det gemensamma hushållet upplöstes och alla började inta sina måltider på Klubben. Den första tiden efter denna genomgripande förändring behövde kanaliterna emellertid inte bekymra sig om morgonkaffet på söndagarna; detta serverades nämligen på säng av en ung gentleman, som gick med kaffepannan från rum till rum. Ja, på den tiden fanns det nog galanta herrar, ingen nämnd och ingen glömd, som det heter.

Sedermera började en del åter intaga sina måltider på Kanala, så t.ex. hade flickorna på "Fattighuset", som den östra gaveln en tid kallades, eget hushåll. Benämningen "Fattighuset" är annars en gåta, enär den ena av de tre gracerna bestod sig med egen ridhäst, den andra med piano och den tredje med symaskin. — Vid ännu senare datum bildade några av flickorna en "kolhos", men deras husliga talanger upptäcktes snart av några ungherrar och fortsättningen är ej svår att gissa. "Vägen till mannens hjärta" o.s.v.

Nöjeslivet florerade mycket livligt i all sin enkelhet. Pretentionerna voro små, men roligt hade man ändå. En fest i särklass var Kanala-balen på Seuratalo, för vilket evenemang självaste högsta chefen på bruket stod i spetsen, ehuru det hela gick i Kanala-damernas regi. Bjudningskort i form av höstlöv med tryckta verser sändes till envar. Stor munterhet väckte bl.a. kanaliternas entré: de kommo intrippande klädda i hönskostymer av papper. Denna mycket lyckade och uppskattade fest kvarstår ännu hos en och annan som ett vackert minne från gångna år.

Kukkola utgjorde residens för brukets ungherrar — "kavaljererna på Kukkola", "en saga om en saga", icke sant. Grännsämjan var god och umgänget livligt. Många äro de gemensamma tillställningar i större eller mindre skala, vilka gått av stapeln i Kanalas matsal eller samlingsrum, för att icke tala om de ofta förekommande enskilda bjudningarna i resp. jungfruburar. Det har varit svamp- och kräftkalas, det har druckits namnsdags- och födelsedagskaffe på Kanala-backen, där t.o.m. venetianska aftnar arrangerats i milda sommarkvällar. Ja, också en kostymbal har man varit med om i Kanalas övre korridor. — Här bör nämnas, att vinden genom en större ombyggnad av Kanala hade förvandlats till en lång korridor och antalet rum i övre våningen ökats från tre till sju. Invånarantalet på Kanala ökades nämligen i den mån bruket tillväxte.

Otaliga är väl de serenader, som det "täcka könet" på Kanala fått sig till livs. Dessa "sångar-

bragder", mer eller mindre njutbara, avlevererades under energiska försök att frambringa endast det bästa inom sångens värld. I den fasta förvisningen att så var fallet, sjöng man ut sitt hjärtas längtan och livsglädje.

I vardagslag samlades kanaliterna om kvällarna med sina handarbeten i den gemensamma matsalen; i synnerhet veckorna före jul satt man ofta till sent på natten för att få julklapparna färdiga.

Intellektuella intressen ha ingalunda saknats på Kanala. Diskussionsklubben var synnerligen livaktig och under dess levnad löstes många djupsinniga problem, som knappast Sokrates rätt på.

Affärsintresset var fint representerat, i det att två ledande firmor i Helsingfors — Stockmann och Tema — hade var sin energiska agent på Kanala. Det köptes och såldes, utställningar arrangerades och affärslivet blomstrade. Betr. annonsering och affischering var fordringarna icke så överhövan stora, ty för det mesta försiggick sådana detaljer på kontorets "Dames". Bekvämt och praktiskt. En episod från denna finansernas hausse-tid på Kanala förtjänar sitt särskilda omnämnande. En dag upptäcktes följande meddelande i "annonslokalen": "Bysthållare till salu". Meddelandet mottogs med stort intresse och diskuterades på det livligaste. Saken utlöste sedermera en storm av munterhet på grund av att en person uppfattat annonsen på sitt speciella sätt och lät ryktet gå vidare i en något annan version, nämligen den att en piedestal var till salu.

En annan rolig episod bör ej heller förbigås i detta sammanhang. Till Kanala anlände en dag ett brev innehållande en större beställning på ägg för en exportfirma i Helsingfors. Brevet var daterat den 1/4 och upptogs därför av alla kanaler som ett govt aprilskämt med undantag av några få, vilka ansåg det vara ett ytterst opassande tilltag. Saken fick sedermera sin naturliga förklaring. Det var icke något aprilskämt, utan brevet var avsett för ett högst privat hönseri på bruket som svar på en annons om äggleveranser. Detta kunde ju posten icke veta, utan sände brevet till Kanala, eftersom det stod "Kanatarha — Kuusankoski" på kuvertet. Större misstag har denna statliga institution säkert på sitt samvete.

En och annan hundägarinna har det funnits bland kanaliterna. Ja, och så fanns ju Slampen en tid. Slampen var en hund av ytterst obestämd ras och den tarvar nog sitt eget kapitel. Den skulle egentligen föreställa en pudel, men mest liknade den dock en trasselsudd, svart och smutsig. Vid första anblicken visste man inte vad som var fram och bak på den; den skällde ytterst sällan. Men tittade man riktigt noga efter bland lurvet, såg man, att den hade vackra, milda ögon. Varifrån den kom vet ingen. Den satt helt enkelt en morgon ute på trappan i vinterkylan och såg så frusen och ruggig ut. Den blev förstas insläppt till värme och mat, fann tillvaron skön och stannade på Kanala. En vacker dag var det trafikstopp på vägen till Direktionsvillan. Bilen med Honoratiöres måste stanna. Det var Slampen, som var omgiven av ett otal beundrare, från minsta spets och byracka till mäktig schäfer och grand danois, stövarna dock i majoritet. — Och så en tid senare var Slampen försvunnen, när den skulle få sin mat på "mattarnas" frukosttimme. Då hördes plötsligt ett mystiskt ljud från köks-skåpet, och där bland grytor och pannor låg Slampen, lycklig moder till tre valpar — på kvällen var hon omgiven av sju förhoppningsfulla, alla av obestämd ras och kulör. Men Slampen betraktade stolt sin brokiga skara, som myllrade omkring henne. — Slampen och den apokryfiska avkomman utgjorde länge och väl ett allmänt skämt både inom Kanala och utom dess landamären. Efter en tid försvann Slampen lika plötsligt och oförklarligt, som den kommit, och man såg den aldrig vidare.

En stor händelse i Kanalas historia var de nya möblerna. En dag kom nämligen en fröken från huvudstaden för att se på sitt blivande rum. "Ett enkelt möblerat rum" hade det stått i annonsen, men en så enkel möblering hade hon icke tänkt sig. Hon snörpte på näsan, tackade nej och avdunstade. "Forsbergs-mahogny", som redan tidigare på en del håll efterträtts av vita stolar och bord, ersattes nu helt av flammig björk à la Asko. Det blev stolar med mjuka sitsar, fåtöljer, toalettbord o.s.v. — Och nu har ju Kanala vattenledning, badrum, balkong och en bred trappa till övre våningen.

Ett nytt världskrig utbröt. Glammet och skratet tystnade. Balklädningarna och rococo-

KUKKOLA IN MEMORIAM

Sulla muistoja enemmän on, tuhatvuotias kuin jos oisit.

Jos lipaston raskaan eteemme romulla täytetyn toisit,

mi runoja, vekseleitä, pulloja, haartelua lemmen,

ja hiustukkoja, vanhaa kuonaa täynnä ois ihan,

se vähemmän salaisuuksia kätkee kuin seinäsi Sun.

Kun Sinä melkein parikymmentä vuotta siten otit minut, ujon nuorukaisen, lämpimään syliisi, en voinut kuvitella Sinun niin täydellisesti vastaavan lempirunoilijani Verlaineen säkeitä. Elämäsi alku ja loppu sattuivat historiamme ylpeimpiin aikoihin, mutta kukaan ei

perukerna från maskeradernas tider fingo skrinläggas och ersättas av Lotta-dräkten. Man sydde ej mera vackra halsömmar och broderier, man stickade i stället, stickade varje ledig stund av dagen tjocka vantar och strumpor för den kände eller okände soldaten "där någonstans". Oro och sorg lägrade sig tungt över alla, men hoppet om en ljusning kunde och fick ej dö.

Det har varit stor omsättning bland kanaliterna under årens lopp. Titt och tätt har man fått fira "polterabend" och avskedsfester. Tyvärr alltför sent kom man på idén att skaffa en s.k. "Kanala-bok", i vilken var och en, som lämnar Kanala, skall skriva några rader om sig själv och bifoga sitt konterfej. Den första boken är redan fullskriven och en ny har påbörjats, del. II.

Och visst ha vi trevliga minnen från vår Kanala-tid, alla vi, som under en längre eller kortare tid räknat Kanala som vårt hem, vi må nu sedan ha varit huvudstadsbor, viborgare eller Abo-bor, nylänningar eller österbottningar, ålänningar, petersburgare eller Albions döttrar.

Vare detta sagt som slutkläm i denna hälsning från Kanala och tider som flytt.

olisi voinut muuta Sinusta odottaakaan. Jo ennen minua olit kasvattanut monta polvea, jotka heidän maistettuaan hyvän ja pahan tiedon puusta olit hylännyt. Mutta Sinun vihasi ei ollut pitkäaikainen. Heidän parin vuoden kuluttua arkisten huolten uuvuttamina kolkuttaessa oveasi, otit tuhlaajapoikasi avosylin vastaan. En silloin voinut käsittää, mitä merkitsi heidän silmiensä onnen kiilto. Vasta nyt, kun Sinua ei enää ole, ja kaikki on jo myöhäistä, on se minulle selvinnyt. Antaisit kai minullekin anteeksi, että hylkäsin Sinut, jos näkisit miten usein valkeina alkukesän öinä tuomen kukkien aikoihin hiiviskelen koivikossasi. Muistat kai tuomen pihallasi. Sen kukkien tuoksu tunkeutui huoneisiin ikkunan rakosistakin. Mutta kun joskus aukaisimme ikkunat selkoselälleen, huumaannuimme niiden tuoksusta niin, että Sinunkin piti sulkea silmäsi. Mutta et kantaanut kaunaa, Sinun sydämesi oli niin laaja.

Olit hyvin vaatimaton ja vaadit meiltä samaa. Muistan hyvin, miten vastustit lämminvesisäiliöitä ja suihkua. Lämminvesi veltostuttaa, sanoit. Olit tyytyväinen, kun boileri naukunallaan ja kurnutuksellaan häiritsi yöuntamme. Ei niistä nykyajan mukavuuksista ole mihinkään, sanoit. Me uimme vaunuverstaan alapuolella olevasta laiturista. Siinä uitettiin myös hevosia, mutta se ei meitä häirinnyt. Joskus sunnuntaisin vei Markus meidät retkelle. Ei kuitenkaan kauaksi. Menimme voileivät mukana siihen saareen, joka on johtokunnanhuvilan alapuolella. Se ei silloinkaan ollut suuri, mutta nyt se on melkein kokonaan hävinnyt. Yksinäinen voimajohtopylväs töröttää siinä vieläkin. Hymyilit, kun nimitimme sitä köyhälistön Rivieraksi. Et voinut kuvitella, että kukaan meistä olisi viettänyt kesiansä Ranskan Biarritzissa. Mutta ajat muuttuvat.

Sinä suositsi miehisiä harrastuksia. Varsinkin metsästys oli sydäntäsi lähellä. Usein lauantai-iltapäivinä puolet Kukkolaa oli sonnustautunut eränkävijän asuun palatakseen vasta sunnuntaina myöhään. Ja sitten viikolla ne ihanat jänisillalliset klubilla. Taisi sattua kerran, ettei kolme kaikkein innokkainta metsästäjää pääs-

syt pitemmälle kuin klubin kabinettiin, mutta siitä puhuttiinkin usein jälkeinpäin. Edellinen polvi oli meitä parempi ampumaan, mutta siihen aikaan olikin sallittua käyttää käytäviäsi harjoitusratoina.

Se keskinäinen solidarisuuden ja avuliaisuuden henki, jonka kykenit meihin istuttamaan, oli ihmeellinen. Vaikka meitä olikin parikymmentä nuorta miestä, muistan puolen vuosikymmenen ajalta vain harvoja tapauksia, jotka ovat jääneet soimaan epätahdissa. Tässä kasvatustyössä onnistuit kyllä meidän muidenkin suhteemme, mutta yliveto oli kuitenkin Bo. Niinä kymmenenä vuotena, jolloin hän oli hohokkisi, hän joka kevät kävi Kouvolasta noutamassa melkein jokaisen tänne kesäksi saapuvan harjoittelijaneitosen. Parin päivän aikana hän tutustutti heidät paikkakunnan nähtävyyksiin, kunnes taas tapaamme hänet Kouvolan asemalla kohteliaasti hattunsa nostavana. Salaisuudeksi jäi, miten hän aina ehti ennen meitä muita. Ei pidä luulla, etteikö hän olisi ollut avulias myöskin miehille tovereilleen. Se olisi suuri erehdys. Eräänä kuutamoisena pakkasiltana hän löysi Pitkä-Johnin veltona hangelta. Kiireesti apua hakemaan ja raskasta pääpuolta roikottaen yläkertaan Pitkä-Johnin omaan sänkyyn. Bo ei olisi ollut Bo, jos olisi jättänyt avustustyönsä keskeneräiseksi. Hän riisui Pitkä-Johnilta päällystakin, takin, solmion ja kengät sekä istahti huohottaen ja hiekkä pyyhkien viereiselle tuolille. Mutta samassa silmänräpäyksessä hypähti Pitkä-John notkein ponnahduksin vuoteestaan, tarttui Bon vielä vapi-sevaan käteen ja huudahti: "Tack ska du ha." Taru ei kerro enempää. Meitä muita jäi kuitenkin kaivelemaan kasvatuksesi väärinkäyttö, ja syrjäsilmin vaanimme tilaisuutta kostaaksemme Bon puolesta. Oli koossa tavanmukainen iloinen seura, ja yö oli kulunut melko pitkälle. Pitkä-John ei ollut ihme kyllä mukana. Vilahdukselta näimme hänet ilkoisen alastomana livahtavan suihkuhuoneeseen. Joku meni mui-na miehinä lukitsemaan suihkuhuoneen oven, ja iloinen seurustelu jatkui. Tunnin verran kuului sieltä jyskytystä ja kiroilemisen tapaista huutoa, mutta sitten kaikki hiljeni. Me unohdimme koko asian ja menimme nukkumaan. Aamulla heräsin melko myöhään. Suihkuhuoneeseen ei päässyt, sillä ovi oli lukossa eikä avainta löytynyt mistään. Kun sisältä kuului epäselvää murinaa, muistui viimeinen kostom-

me Bon puolesta mieleen. Mutta koska avainta ei löytynyt mistään ja aika oli täpäällä, ei mikään auttanut. Kun ryntäsin ovesta ulos, olin lysähtää polvilleni, sillä toisen kerroksen kylpyhuoneen ikkunan alle laahaamiensa tikkaiden juurella oli kylpyviitta suojaavasti levitetynä alaslaskeutuvaa ilkialastonta Pitkä-Johnia vastaanottamassa Bo. Meidän kostoomme jäi hieman kitkerä maku.

Ymmärsit nuorisoa etkä asettanut meille turhia kieltoja. Kukin sai olla, tulla ja mennä mi-hin vuorokauden aikaan tahansa. Oli kuitenkin n.s. Kukkolan hiljainen hetki, jolloin mitään melua ei saanut pitää. Tämä oli kuudesta seitsemään aamulla. Jos silloin joku häiritsti naapureitaan, oli heillä syytä oikeutettuun suuttumukseen. Tähän oli kuitenkin syytä hyvin harvoin, tuskin koskaan. Mutta jos joku yritti rajoittaa vapaiden kansalaistesi oikeuksia luvallisena aikana ei siitä hyvää seurannut. Tähän syntiin lankesi kerran eräs Kukkolaan vastikään saapunut nuorukainen, mutta hän ei tehnyt sitä toista kertaa. Tuskin oli tämä upouuteen nyöritettyyn tupakkatakkiin pukeutunut nuorukainen ehtinyt avata suunsa ja mumiasta jotakin yörauhan häiritsemisestä ja sopimattomasta elämästä, kun seurueesta kolme miestä nousi ja kantoi hänet suihkuun. Hän yritti ensin pyristellä vastaan, mutta kun suihkun hana käännettiin niin, ettei sieltä tullut muuta kuin Kymijoen jääkylmää vettä, rauhoittui hän ja meni nukkumaan. Seurue jatkoi istumistaan, kuten mitään ei olisi tapahtunut.

En ole palauttanut näitä tapauksia mieleen Sinun takiasi vaan itseni. Sillä tuottaa aina haikeuden sekaista mieltymystä muistella niitä aikoja, jotka eivät enää koskaan palaa. Meitä on täällä vielä monta, jo vähitellen harmaantuvaa, jotka muistelemme Sinua nuoruusvuosiemme uskollisena ystävänä.

Entinen Kukko.

MEDDELANDE TILL SKOLFRÖKEN

Fröken får ursäkta, att Marianne kommer för sent till skolan, då min hustru har fått en liten dotter, vilket jag högtidligt lovar, att aldrig skall upprepas.

**C.-J. A.-blom,
häradshövding.**

Alla ej en vers kan få.
Allan får här en ändå.

Brukstutan åter kommit ut,
men härmed tar den säkert slut.

Clara är vår bergsrådinna.
I bridge hon ofta brukar vinna.

Dianas stig — den är för Pulle kär;
i höst han jagat räv vid Åbo skär.

Engelska lär oss miss Walker.
Från hem till hem hon åker.

Försti är nu fyller Klubben,
där vi ofta tagit nubben.

Goda råd är alltid dyra —
Kymmene har hela fyra.

Herrman, gentleman och stor charmör,
snart lämnar oss. För honom vår honnör!

Inflation det nästan blivit;
Kymmenes aktier i höjden klivit.

Jolle, lugn och utan stora gester,
i stugan uti skären firar sin semester.

Kymmene är vårt hem —
tills vi fyller sextifem.

Låt oss "intellektuella" vara snälla
och ej om högre löner gnälla!

Måndagsskruven i Klubbens kabinett
är för mången veckonöjet numro ett.

Noblesse oblige — så står det skrivet,
men det är icke allom givet.

Ola klor ej mera gör,
Bil och truckar nu han kör.

Pontecorvo helt försvann —
på Kymmene dock knappast dväljes han.

Rumba är en dans,
där man vrider på sin svans.

Storken är en farlig tippa,
mången helst nog den vill slippa.

Tennisen slutar, när hösten blir kall.
Men vi få väl snart en hall!

Uch, vad cellulosan luktar styggt ibland!
Det tycker ock vårt trädgårdsland.

Volter Ramsay ägnas denna rad,
hans chevalereska hälsning gör
en alltid glad.

Xenia med sin man är nöjd,
fast han inte hoppar höjd.

Yngre bli vi ej till åren,
fast vi färga gråa håren.

Zilliacus' hobby och passion
är stenpartiets Daphne och pion.

Årsfest — det är frack och gala,
fast många byxben äro smala.

Änglatälamod rekommenderas,
när ens bostad repareras.

Örnghjelm kommer sist i raden. —
Och här slutar nu paraden.

Upphittat brev

Kymmene bruk den 14 september 1950.

K ä r a M a m m a !

Ditt enda barn har nu nått sitt längtans mål. Har sluppit genom porten till länets största bruk och fått plats vid en riktig expedition. Vad de tidigare åren verka avlägsna och fattiga. Utanför porten. Jag sov min första natt på tjänstemännens fina klubb. Med inbyggda bekvämligheter i bägge våningarna. En öppen altan vetter emot vår högsta sevärdhet här: Pipan. Under densamma brinner alltid en eld, ty rök går ut ur dess övre ända som blandar sej med molnen. Jag tror att de kokar brukets mat därinne. Jag bor nu hos den gamla städerskan fru Arina, som säger att hon nog vet allt vad man behöver veta här. Här är bra att sova. Men på klubben klirrar alla käril hela natten och olika tåg åker runt kring huset och stanna bara för att vissla och fräsa. När de inte orkar gå längre spänner de stora hästar för och då går det igen. Och det fräser inte. Och nu skall jag berätta om min första arbetsdag. Jag går inte genom fina dörren. För ovanför den finns vårt märke. Det är visst bra vackert; det är en allergisk framställning av en örn med fyra fötter och kallas för en Örn-skälm säger fru Arina. Jag gick vilse först på kontoret för där är tre våningar som luktar gummi. Och där finns ett högt torn. Överst i tornet sitter en stor herre. Han är visst den högsta chefen. Jag knackade på hans dörr och steg in och sade att jag är den nya. Han sade att han hoppades att jag inte skulle bli gammal. Det brukar ju Mamma också säga om sej, men fru Arina sade att han gör upp planer för framtiden och då skall man gå dit bara när han trycker på sin knapp. Våningarna är så stora att de är delade i avdelningar. För att alla räkningarna och breven skall hinna genom alla rummen innan kvällen

finns det brevhissar. Och i en del rum tar de bort frimärkena och ritar sitt monogram på breven. Sen går de ned med hissen till pannrummet tror fru Arina. Klockan tolv blåser de en obeskrivbar ton med pipan. Den dånar märktigt över bygden och jag tror att vi ibland hörde den därhemma i Aggelby. Och innan tonen förklingat sitter alla vid matbordet. Här finns två hus som heter Kanala och Kokkola. I dem bor lösa damer och herrar och bara de gifta bor tillsammans i lokaler. Här är fina fabriker för på ett ställe rusar det stockar och vatten ner under jorden och på ett annat ställe kommer det ut färdigt papper. Och bredvid en stor såg där de sågar stockar med maskinkraft finns en stor väg. På vägen övar de sej att gräva långa gravar med en maskin och fyller genast igen dem med en annan. Det går redan ganska fort för dem att gräva och fylla. Jag har frågat fru Arina om hon tror jag snart får vårt märke i mössan. Och hon sade att det kommer med tiden för det gör det alltid här sa hon. Sosialistavdelningen bor i ett eget hus. De skickar alla fina fruar ut i skogen för att samla bär och svamp och ved sade fru Arina. Och sen finns här nära en annan fabrik som heter Pärla. Och där går maskinerna med oxvandring sa hon. Nu hinner jag inte mera. För om jag inte går i säng nu så vaknar jag inte före tutan. Och det finns bara en sak som är värre än att väckas av tutan. Och det är att vara ung och vakna i en kasärn säger fru Arina. Adjö då kära Mamma och skriv snart

till din Jonte.

En episod ur ungkarlslivet anno 1921

En vacker sommarmorgon år 1921 några minuter före sju stegade två välrakade och hurtfriska ynglingar in på Kymmene brandstation och anmälde sig hos vicebrandchefen. De ville bli brandkonstaplar vid KAB:s frivilliga brandkår. På stående fot blevo gossarna antagna och inskrivna i manskapsrullorna.

För att vara fullt uppriktig så var det nog varken den vita linnerocken, som på den tiden hörde till utrustningen, eller den blanka kasken, som lockade ynglingarna att ansluta sig till den hedervärda kåren. Orsaken till intresset var uteslutande den nyss anlända första brandbilen, som väckt oerhörd sensation såväl inom som utom socknen. Gossarna tänkte som så, att här fanns en möjlighet att lära sig köra bil utan extra kostnader. Dessutom med en bil, som väckte berättigad uppmärksamhet. Planen lyckades, och övningarna påbörjades under ledning av bolagets chaufför. Övningarna voro ingalunda någon dans på rosor. Instruktören var nämligen en synnerligen bister herre. Overtt haglade över de stackars ynglingarna, om de inte, precis då kommandot ljöd, ökade på gasen, frikopplade, bromsade eller backade. I ivern att fullfölja givna order hände det sig emellanåt, att styrandet helt bortglömdes, så att bilen höll på att söka sig ut i terrängen.

Efter ett par tre morgonövningar ansågo sig gossarna fullt utlärdade och kommo sinsemellan överens om, att de nästa söndag skulle fara ut på långfärd i bilen. Sagt och gjort. Ifrågasvarande söndagsmorgon körde de försiktigt bilen ut från brandstationen, och färden styrdes efter en stunds diskussion till Kausala. Spänningen var till en början stor, men då motorn fungerade som den skulle, och allt såg ut att gå bra, gav spänningen småningom vika. Stolta som kungar sutto männarna i bilen och läto sig begäpas och beundras av de stackars fotgängarna. Inga andra fordon störde trafiken på landsvägen utom den granna brandbilen. Färden gick vidare under sång av melodier från operetten Czardasfurstinna. Men några kilometer från Kausala—Koria vägskalet förstumrades plötsligt sången. Ynglingen, som satt vid ratten, bleknade lätt, ty helt oförmodat

i en vägkrök kom där emot honom ett — vad han tyckte — rullande hus, som senare konstaterades vara en buss, modell 1921, byggd på Ford T-modell underrede. Hur skulle förbikörningen ske? Teoretiskt var detta omöjligt, ty Kausala-vägen var på den tiden endast en smal landsväg för enkel trafik, men han som satt vid ratten var en vaken och snabbtänkt man. I ett ögonblick hade han lösningen klar. Han tog ett fast grepp om ratten, slöt ögonen och ökade på gasen. När han efter en sekund öppnade ögonen, var bussen redan bakom honom. Detta kan väl kallas skicklighet och sinnesnärvaro?

Nu var det tid att tänka på hemfärden, ty det kunde ju hända att bilen behövdes hemma, ifall någon eldsvåda under tiden hunnit bryta ut. Den andra ynglingen, som hittills varit passagerare, tog nu hand om ratten. Allt gick all-right ända till hemknutarna, men på Tähtevägen kom igen en väldig buss emot. Då ynglingen vid ratten icke var alldeles övertygad om, att kamratens förbikörningsmetod var den rätta, beslöt han sig för att använda sin egen. Denna bestod i att han i god tid körde bilen så nära högra dikeskanten som möjligt. Metoden visade sig också vara bra, ty förbikörningen lyckades utomordenligt väl, frånräknat att brandbilen sopade ner ett spjälstaket på en sträcka av ca 100 meter. Ingen av kumpanerna i bilen märkte dock detta och voro ytterst förvånade, då de vid hemkomsten observerade, att slangrullen på bilens högra sida dinglade lös och upphängningskonsolerna, som voro av smidesjärn, voro vridna. Vid upptäckten av detta kördes bilen med fart in i stationen och dörren stängdes. Ett tyst parlamentarande "vad göra?" uppstod mellan kumpanerna. Bilen var som sagt ny och gossarna i hög grad ängsliga för vad dåvarande brandchefen skulle säga. Lyckligtvis voro gossarna icke födda med tummen mitt i handen, och då skruvstäd och andra nödiga verktyg fanns tillgängliga på brandstationen, satte de omedelbart i gång med reparationsarbetet. Hela söndagen fingo de ovana kumpanerna arbeta hårt, men till slut var skadan reparerad, och så väl, att ingenting kunde märkas, förutom att målningen på ett par ställen skalats av.

Årstiderna

Fritt efter Fröding

När björksaven stiger och löven slå ut
och kalvarna dansa i hagen
och flickorna flirta med ögon och trut
och löftena komma i dagen.
Då spetsar poeten sitt giftiga stift
och sjunger om vårsol och drift.

När sommaren rodnar på kinder och bär
och vågorna klucka mot stranden
och flickorna dansa på bryggor och skär
och steka sej bruna i sanden.
Då glömmer poeten krediter och gikt
och skriver åt Eros en dikt.

När höststormen ylar i stag och ventil
och vägmodden stänker kring knäna
och flickorna fattat en strongare stil
och kjolarna fladdra kring bena.
Då huttrar poeten bland toddy och lump
och skriver för födan en stump.

När midvintern knäpper i fura och lind
och snön bygger drivor på taken
och flickorna rodna för himmelens vind
och rackorna frysa om baken.
Då sover poeten i vindskupans damm
och drömmer om glitter och glam.

Men vårsolen segrar och ismurar bräcks
och marsdroppet tippar i rännan.
Då händer en dag att poethjärtat väcks
och fingrarna knyts kring pennan.
Så spetsar han åter sitt giftiga stift
och sjunger om vårsol och drift.

De planerade förelästelserna för den söndags-
eftermiddagen gingo visserligen förlorade, men
i stället uteblev de väntade skällningarna från
brandchefen, ty det var först långt senare
ovanrelaterade bravad kom till hans öron. Den-
na färd slutade ju lyckligt men författaren vill
dock avråda från att följa exemplet att företaga
dylika expeditioner, då ungarlarna av 1950
icke besitta samma initiativrikedom och sin-
nesnärvaro som ungarlarna av 1921.

Cie.

SIRPALEITA

toistaiseksi julkaisemattomasta
omaelämäkerrallisesta päivä-
kirjastamme

Saavuttuamme Kymin Oy:n valtakuntaan
yleis- sekä yksityis- ynnä muuksi toimentajaksi
palkattuna aloitimme tämän päiväkirjan pidon
(10:s järjestyksessä). Ainoa ja kaino intohimom-
me on päästä julkisuuden valokeilaan ja koskei
Vapaa Sana eikä liioin Hela Världenkään ole
näitä henkemme tuotteita julkaistavaksi otta-
nut, tarjoamme tälle valitulle joukolle nyt San-
na berättelser ur livet eli Sannan kertomuksia
liiveistäänkin:

Ensimmäinen päivä. — Sivuuutamme luki-
jaamme ehkä ikävystyttävät työasiat ja saavum-
me Virkamiesklubille. Tällöin meille vasta al-
koi valjeta, miksi meille oli meitä pestattaessa
mieltäylentävästi sanottu, että elämänohjeem-
me tulee olla: "alltid redo" eli mikäli ymmär-
simme tarkoituksen: "kaikki paikallaan". On-
nellisesti istuimme meille osoitetulle vapaalle
paikalle, jonka vapaudesta ehkä vieläkään ei ole
päästy yksimielisyyteen. Kuten sanottu, meille
alkoi selvitä tuo edellä mainitsemamme elämän-
ohje, sillä ihmettelimme, miksi jokainen ikään
ynnä sukupuoleen katsomatta tuijotti meihin
herkeämättä, koska syy siihen ei ainakaan voi-
nut olla aamukiireessä kotiinjäätneissä vaahto-
kumisellaisissa, ne eivät siis voineet olla pois
paikoiltaan, tämän jälkeen arvelimme lähtöpu-
sulla ostettujen nylonmerkkisten sukansaumo-
jemme kiusallisesti kiertyneen eteen tai ha-
meemme olevan nurinperinpäin päällä tai pu-
seron olevan etupuolen takapuolella eli päin-
vastoin tai että olimme ottaneet juuri luotolla
hankkimastamme tripullostaa parfyymia tai että
aamumaalauksemme oli mennyt sekaisin, joten
toisessa poskessamme nuoruudenpuna kenties
oli huomattavasti voimakkaampi kuin toisessa
jne., jne. loppumattomiin. Joten kuten, kuten
miten, sentään saimme syödyksi aterian, jossa
jälkeenpäin osoittautui olleen Klubin erikois-
herkkuaikin — aitoranskalaiseen tyyliin etanoil-
la höystettyä sienisallaattia (maistui hyvältä,
joskin kyllä liukkaalta). — Kiitos Yhtiön erin-
omaisen harrastusurheilun, kukaan herroista-

kaan ei taitanut niskaansa, vaikka eräät vään-
sivätkin kaulansa aivan solmulle eikä liioin ku-
kaan ilmoittanut kadottaneensa silmiään. Kun
sitten vuorollamme seisoimme ison peilin edes-
sä, totesimme, että kaikki oli paikallaan eli all-
tid redo.

Sitten tuli ilta, yö ja uusi päivä muutaman
kerran. Jälleen saavuimme Klubille. Tämän päi-
vän hämmästyks oli melkoinen. Toivomme ettei
sitä kukaan muu kuin meidän vähäpätöisyytem-
me huomannut. Olimme useana päivänä halun-
neet sammuttaa tiedonjanoamme. Olimme nim.
todenneet, että Klubilla kävijät takit riisuttuaan
pyörsivät takaisin ja poistuivat ensimmäisen
eteisen perällä olevasta ovesta. — Niin mekin.
— Kaino naisen sielumme punastuu vieläkin,
sillä löydettyämme tiedonjanomme alkulähteen,
totesimme tällä lähteellä käyvien olevankin
vain herroja!

Torstaina, melkoinen aika edellisestä koke-
muksestamme. — Istumme nyt kotona iltaa kah-
den kesken oman älymme kanssa. Huomaamme
olevamme sanomattoman kiitollisia siitä, että
esi-äitimme ovat taistelleet naisten tasa-arvoi-
suuden puolesta, sillä muutoin olisimme sortu-
neet tuossa kovassa olemassaolon taistelussa
Klubin aamiaispöydässä. A propos nainen. Mei-
dän täytyy tunnustaa, että heikkona naisena
aloimme katsella ympärillämme olevaa mies-
maailmaa, mutta sangen pian käänsimme kes-
tokiharoidun päämme pois, koska yleensä sopua
rakastavana emme halunneet astua kenenkään
henkisille liikavarpailla ja niinpä omaksuimme
jälleen vanhan ja aina uuden elämän viisauden
"don't mix love and business" eli suomeksi "ei
koskaan samasta firmasta." Nyt me siis tällä
seudulla tyydymme vain kaukaa ja salaa ihai-
lemaan tuota hellän, mutta samalla raa'an nä-
köistä suutariliikkeen harjoittajaa, jonka luona
aina tuon tuostakin asioitsemme.

Eräänä maanantaina, johon edellisestä on ku-
lunut n+1 iltaa, yötä ja päivää. — Olemme ha-
vainneet, että yhtiössä harrastetaan taidolla
kolmensortista seurapeliä. Talvella bridgeä, ke-
sällä tennistä ja koko vuoden ympäri seuraleik-
kiä, johon jokainen ikään, säätyyn ja sukupuole-
leen katsomatta voimiaan säästämättä saattaa
osallistua nim. seuraleikkiä, jonka nimi on "Ku-
ka, missä, milloin, kenen kanssa, millaisissa, mi-
tä varten, mitä kansa sanoo sekä mikä ja koska
seuraukset."

Toukokuun 31 päivänä. — Tennisharrastus,
niin luulemme, lähenee juuri lakipistettä. Tree-
nari on saapunut! Sivutöikseen hän opettaa ten-
nistäkin, pitäen ansioina sukupuolta (sex appea-
lia, tuota aina vain Amber) säätyä ja ikää. Ten-
nispeli näyttää tuottavan joillekuille jopa mus-
telmia, sietänee varoa kovia palloja vai ehkäkö
lyöntejä. Kohtuus kaikessa, niinhän treenarim-
me opetti meille alkeiskursseilla.

Muuan keskiviikkoilta. Olemme niin onnelli-
nen, niin ääreest' onnellinen! Virkasisaremmen
on huomannut, että meillä on jotakin salape-
räistä kirjoituspuuhaa iltaisin (tämä päiväkir-
jamme) ja hän kysyi meiltä juuri tänään, josko
me kirjoitamme romaania. Olemme siis kirjai-
lija!

Taas kului öitä, iltoja ja päiviä ja paikkakun-
nan suosituin seuraleikki, "kuka, missä, milloin
jne." on saanut uutta virikettä. Nim. serkkum-
me edellisestä firmastamme saapui meitä katso-
maan ja kävelytimme häntä näyttäen hänelle
paikkaseudun nähtävyyksiä = näyttäen häntä
paikkaseutulaisille ja "ajoimme" ohjeiden mu-
kaisesti hyvin hiljaa tunnelissa. — Kohteliaana
miehenä hän poislähtiessään lähetti meille
omien sanojensa mukaan kimpun iki-ihania
kukkia. Valitettavasti emme niitä koskaan saa-
neet, sillä uusi juoksupoika erehtyi Kanalan ja
naapurin kanatarhan välillä!

Päiväkirjamme jatkuu, joten Sannan kerto-
mukset eivät lopu tähän. Ensi vuonna tavataan,
mikäli sallitaan. Sulkeudumme suosioonne

högaktningsfullt

Sanna Ihalempi Lemmitty Kaihoranta.

PS. Mikäli jotakuta kiinnostaa päiväkirjam-
me (välilehdet esim.) auliisti kerromme, alltid
redo.

— Kuka oli maailman ensimmäinen kadetti?

— Josef, hänhän pukeutui koreisiin vaattei-
siin ja luuli olevansa parempi kuin veljensä.

★

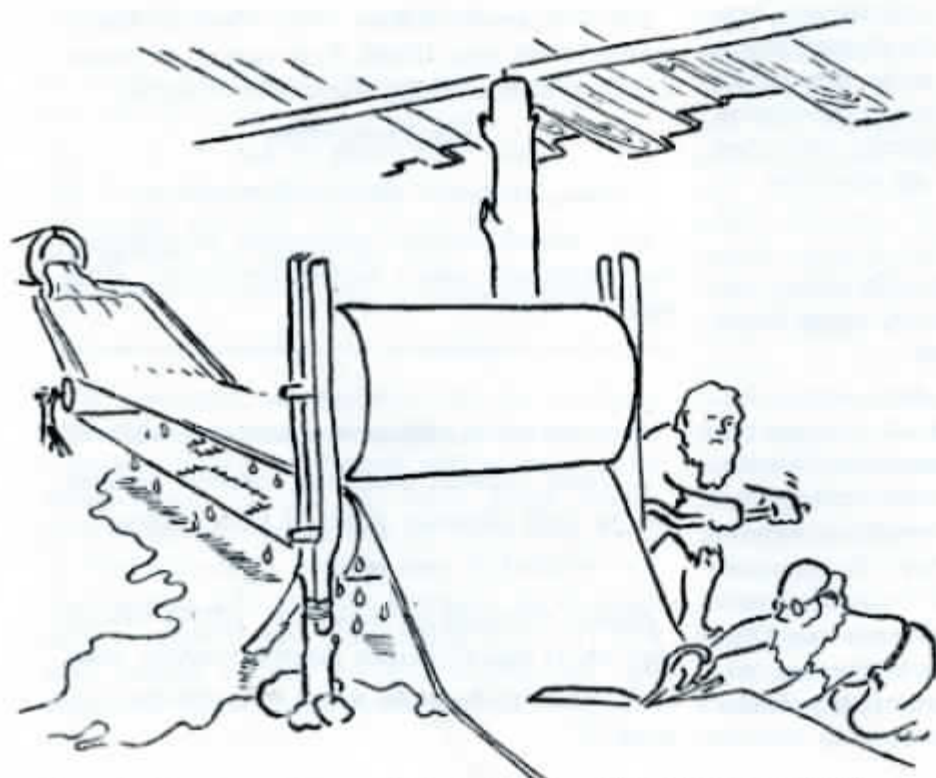
Naisen elämässä on aikakausi, jolloin hän on
liian nuori rakastuakseen nuoriin miehiin, mut-
ta kylliksi vanha jotta nämä rakastuisivat hä-
neen.

Kuva 1. Reporterimme ottamien kuvien perusteella voidaan todeta, että Verlassa on päästy tuotantoprosessin yksinkertaistamisessa hyvin pitkälle. Kuorimo ja kiramo ovat sopivilla tavalla yhdistetyt ja tukit joutuvat ilman mitään välikuljettimia hiomakoneeseen.

Kuva 2. Hiomakivi (Sampo-kulu)

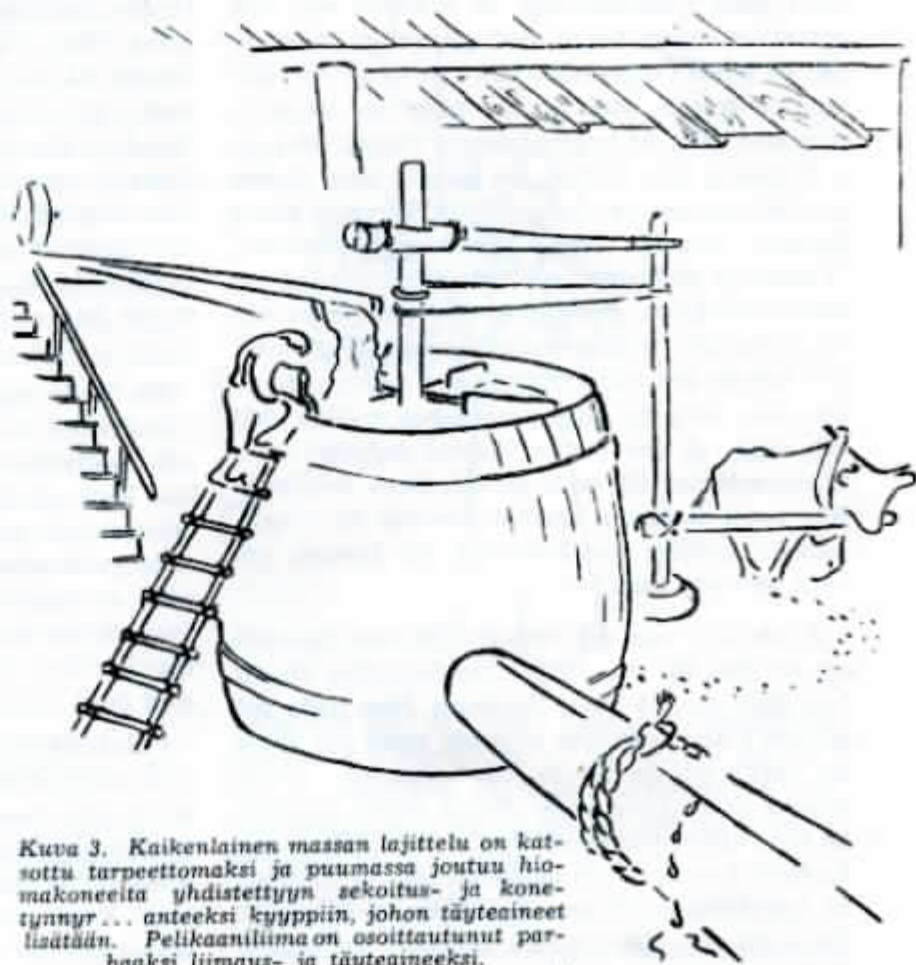
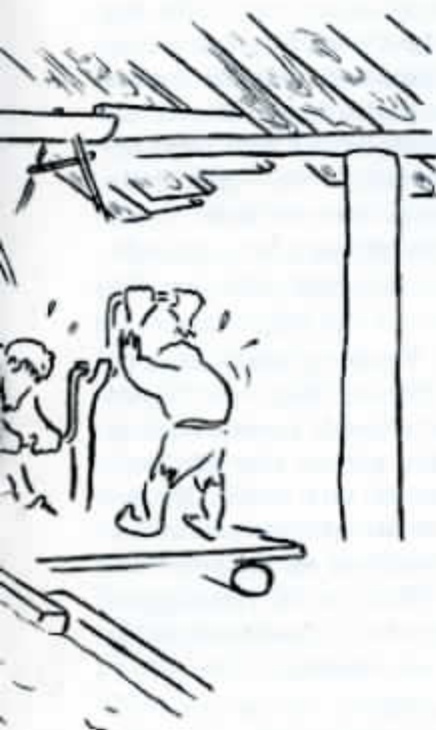
Kuva 4. Konekyyppistä massaliete joutuu puuputkia (täten on välttytty korossiovaikeuksista) myöten kokoomakoneelle, mikä on mahdollisimman nerokkaalla tavalla yksinkertaistettua mallia. Märkäpuristimen puristusvoimaa pidetään suoraan verrannollisena koneenkäyttäjien voimaan, siten että sylinterissä täytteenä olevaa hiekkamäärää vähennetään koneenkäyttäjien voiman vähentyessä. Viimeisinä vuosina ei hiekkamäärää ole kertaakaan lisätty.

Kuva 5. Kuivaus on osoittanut johto on tehnyt kylläkin

Koska lukuisista pyynnöistämme huolimatta ei Yhtiön toimesta ole järjestetty mitään yhteistä tutustumisretkeä sisaryhtiöihin, eikä Kymi-Yhtymässäkään ole ollut niistä juuri kuvauksia, päätti Bruksutanin toimitus ottaa ohjat omiin käsiinsä, ja niinpä eräänä kauniina kevätpäivänä reipas reportterimme pistäytyi Veriassa.

Tehtaan tuotantokapasiteetti on säävaihteluista riippuen 5-6 paalia hioketta viikossa ja tehtaan voimantarve on 10 miesvoimaa + 1 naisvoima + 3 härkävoimaa/10 kg ilmakuivaa (30-86 %:tista, riippuen sääsuhteista) hioketta. Tehtaan työaika on jonkin verran vaihteleva, mutta yleensä ollaan töissä valoisan aikana.

Kuva 3. Kaikenlainen massan lajittelu on katsottu tarpeettomaksi ja puumassa joutuu hiomakoneelta yhdistettyyn sekoitus- ja koneennyr... anteeksi kyyppiin, johon täyteaineet lisätään. Pelikaaniliima on osoittautunut parhaaksi liimaus- ja täyteaineeksi.

vaihdetaan uuteen aina vanhan oppuun.

t hyvin vaikeaksi pulmaksi. Tehtaan ansa. Eihän ole sen vika jos sataa.

Kuva 6. Sääsuhteiden salliessa kuljetetaan ilmakuiva tuote kiitolinjalla Selänpään asemalle. Koko tuotanto myydään kotimaan markkinoille.

ETT GAMMALT ORIGINAL

O, läsare av denna Tuta, har du någongång varit uppe i damrummet på klubben och sett porträttet av en herre med gemytligt utseende och en glimt i ögonvrån, som inte är av den där vanliga sorten, som brukar pådyvlas vänsälla jubilarer? Det är byggmästaren Volmar Menotti Forsberg, som blickar ner på dig, käre läsare, och det namnet har du nog hört förr, icke sant? Sådana uttryck som "Forsbergssmörgåsar", "Forsbergs mahogny" o.a. leda sitt ursprung till denne märklige, genompräktige man, som var ett av de sista originalen bruket bestått sig med. Om honom äro många historier i svang, och råkar man bara de rätta personerna mellan skål och vägg, så ger gamle Volmar Menotti samtalsämnen nog för både en och flera helaftnar. Här skall endast i korthet beröras en episod, som är mycket karaktäristisk för honom och hans sätt att vara. —

Julen stundade, och brukets löshästar beredde sig att resa till sina respektive hemorter för att fira högtiden, så även Forsberg. Han hade två syskon i Abo, som han brukade gästa och sökte sig därför till de övriga Abo-borna, ty — hyllpapper är en tung vara. Några andra julgåvor än två rullar hyllpapper skulle det aldrig i livet ha fallit honom in att anskaffa, och att pollettera dem hade varit rena dårskapen, så länge det fanns yngre, tjänstvilliga armar i sällskapet. Hans yttre habitus skilde sig även i någon mån från mängden, såtillvida att han ännu på gamla dar bar en överrock, som gjorts åt honom då han i 20-årsåldern blev "färdig byggmästare", som det heter, och denna rock hade med tiden antagit en svårigen beskrivbar grönskimrande färgnyans. Dessutom hade knapparna flyttats ut till yttersta kanten av paletån, varför alltihop verkade som om ett enda bullersamt skratt hade gjort en katastrof oundviklig. Av allt detta finner den intelligenta läsaren genast, att den för övrigt i allo vördnadsvärde herrn hade en liten, liten svaghet, han var fallen för att ekonomisera.

Nog av, man reste i ett stort sällskap bestående av damer och herrar från Kymmene, som skulle åt olika håll, och vid Riihimäki gjorde sig en dam beredd att stiga ur. En annan dam,

som, nåja, inte var så väl insatt i våra förhållanden, frågade om damen N:o 1 bodde i Riihimäki. "Nej, i Tavastehus", blev svaret. "O, jag förstår, då reser Ni dit med buss, förstås!" "Nej, med tåg". Något konfunderad sade då damen N:o 2: "Jaha, jaha, det måtte visst vara en alldeles ny bana." "Det är Finlands äldsta järnväg" blev återigen det lakoniska svaret. — När detta berättades för Forsberg, som suttit en smula avsidet, försänkt i slummer som han brukade, myste han självbelåtet och sade: "Är hon lite korkad, eller va!"

Nu borde egentligen Forsberg också stigit av i Riihimäki och bytt tåg och farit via Toijala till Abo, vilket byte ofta berett honom obehag, han hade nämligen flera gånger rest till Tammerfors och gudvetvart på sina färder. De övriga Abo-borna hade denna gång övertalat honom att resa via Helsingfors, så behövde han byta endast en gång. "S-t-n, s-t-n, Helsingfors, hur går det då" muttrade gubben men följde med ändå, fastän rätt så tveksamt.

I Helsingfors gick sällskapet in på järnvägsrestaurangen och beställde "Filét à la Oscar" och annat gott, men efter en blick på prislistan fann Forsberg plötsligt, att han egentligen tyckte alldeles förfärligt mycket om piråger. Med buljong. Efter slutad måltid förflyttade sig sällskapet till Abo-tåget, som snart begynte sin stilla lunk på allas vår kära kustbana, som då ännu inte bestod sig med några järnridåer. Forsberg var märkbart orolig, bläddrade i sin "Turist", och frågade efter en stund: "Hör ni, var är vi egentligen nu, och hur far vi till Abo?" "Nå på kustbanan förstås" sade en av reskamraterna, men då det frågande uttrycket inte ville lämna Forsbergs anlete, tillade kamraten: "Äsch, tag hit Turisten nu så skall jag visa", bläddrade litet, hittade kartan, satte pekfingeret på Helsingfors och sade: "Så här far vi längs kustb...!"

Ingen kustbana fanns det på den kartan och följaktligen ingen tidtabell heller. Vännen Forsbergs "Turist" härledde sig från tiden före kustbanans tillkomst och hade alltså sina dryga trettio år på nacken! Det var ej att undra på, om han någongång for miste, då han använde samma gamla, kära, en gång för dyra pengar

inköpta "Turist" år efter år, decennium efter decennium. Hans tjänstvilliga guide fick också en hisnande känsla av tidens flykt och det ena med det andra i det ögonblicket.

Som av det ovanrelaterade framgår, var Forsberg en i många stycken märklig man med egna ideer om hur livet bör levas, därom kunna ännu många vittna. En gång reste han med en av sina vänner till Estland och en gång reste han till och med till Paris med en annan god vän, och berättelserna om dessa vågsamma företag vore också väl värda att i tryck bevaras för eftervärlden, men det är en annan historia.

En annan historia är också denna, som ännu skall befordras till trycket. Genom någon dunkel omständighet har Forsbergs porträtt flyttats från kabinettet i nedre våningen, där han ända sedan klubbens tillkomst år 1910 satt, upp till damrummet, dit han veterligen aldrig hade något speciellt ärende. Nåja, visst var han damernas självskrivne riddare, fastän det inte alltid fick så lyckade uttryck precis. En gång satt han nämligen på klubben mitt i ett större sällskap damer, då en klubbvärd av manligt kön plötsligt trädde in i rummet. Då myste Forsberg på sitt oefterhärmliga sätt och sade: "Ja-a, här sitter jag nu som tuppen på sophögen!"

Nej, han hör hemma i lilla kabinettet. Absolut.

La Cigale.

Fixeringsbild

(Fritt efter: "Fjäril'n vingad")

Kan Du svara på en fråga,
lösa en fixeringsbild?
Utan hjälp och utan plåga
bästa vän, så säg blott till.
Blotta varför vi nu samlas
envar här till fest och fröjd.
När Du sjunger med oss formas
svaret självt i ordens följd.

Jag tror rätt så snart Dig röjes,
utan uppskov, visans plan.
Bäst det är Din arm då höjes,
i akt att ta vårt pris för da'n.
Längst ur källarnas svala famnar
eleveras flaskan kall,
uppå Ditt bord den sedan hamnar.
Min applåd, och så är visan all.

Arvet

Vad var det? Ett ljud i tamburen. Någonting som faller i brevlådan. — Kanske en tidning? Nej ett brev från en okänd advokatbyrå, som underrättar mig att jag har ett arv att lyfta. — Himmel och alla helgon!

Summan är fantastisk — 100 miljoner!

Jag läste, gnuggade mig i ögonen, läste om igen, ja, brevet var till mig, men varifrån kom arvet?

Hade någon faster, moster, morbror eller någon amerikakusin lagt sig till ro och donerat sina slantar till mig, som de fått på spekulationer i landet väster om månen?

Mina tankar fladdrade hit och dit! Vad skulle jag göra? Naturligtvis taga kontakt med byrån! Rusade hals över huvud till telefonen, beställde ett e.k. men fick besked, att personlig inställelse var av nöden.

Jag kände mig redan som miljonär och dansade från telefonen — trots mina något svajiga ben — och steggade våldsamt, fastän det svindlade i mina hjärnvindlingar.

Klädde mig och sprang till kontoret, måste naturligtvis förkunna om den mirakulösa hän-

delsen, men ingen, ingen fanns där, utom chefen och han var upptagen, trots den tidiga timmen.

Hans trogna Cerberus sade, att han höll på att planera en atomfabrik och att ingen obehörig fick tillträde. — Han hade ej heller tid att höra på mig, ty en klocka slog med korta mellanrum. — Jag väntade som en tiger i bur, och till sist blev jag insläppt till den höga, men då var jag redan så matt av spänningen, att jag endast kunde framstamma: 100 miljoner och nu måste jag resa!

Men då något av atomfabrikens tilltänkta gaser ännu fanns i rummet, och chefens hjärna ännu sysslade med höga tankeexperiment, exploderade han och skrek: res hem och kom aldrig tillbaka! Annars är han from som ett lamm, men man vet ju huru atomerna verkar (också på pappret).

Det avkylde mina något upprörda känslor, men trots det tog jag kontakt med övertrafikchefen, förklarade, och bad om bil, för naturligtvis skulle jag resa genast!

Men han sade, att endast direktören och pensionerade fick bilar, men att jag kunde få följa med en mjölkhäst till Kouvola!

Hur jag kom dit, vet jag ej, men ett extra tåg till H:fors väntade på mig! Telegrafiskt meddelande att dam från Ky fått jättearv! Sensation!

Stinsen uppvaktade med blommor, och köpingsdirektören bad mig bli hedersmedborgare — och tjo, for tåget iväg.

Så kom jag till stan och rusade till min advokat. Nu kommer jag och lyfter mitt arv, skrek jag med full hals, så advokaten, kassören och den något ålderstigna kontoristen hoppade upp från sina stolar.

Vem är ni, ropade vaktmästaren och försökte mota ut mig — jag såg väl något exalterad ut, då jag viftade med brevet. Men advokaten ville ha bevis — om och var jag var född — om min ålder — om jag hade någon egen — födelsemärken o.s.v. Och på födelsemärket, en skäggprydd vårta på hakan, insåg han att jag var den verkliga arvingen! — Donatorn, amerikakusinen, hade med testamentet sänt ett foto av mig, med den nyss nämnda prydnaden tydligt märkbar.

Jag kände mig som en fågel Fenix — förvandlad — och vårtan, som verkligen plågat

mig hela mitt liv, blev nu symbolisk! Jag skulle faktiskt förgylla den! — Bort med alla minder-värdighetskomplex!

Genast skulle jag planera för framtiden. Hela världen låg ju faktiskt för mina fötter, då jag redan i tankarna flög och susade i luften.

Resa jorden runt, men först skulle jag leka jultomte. — På rak arm skrev jag ut en check till mina f.d. kamrater för fritt äkta kaffe, när som helst, alla dagar på kontoret, samt en sparkassa i brukskassan att ta ifrån till nöjen och nylonstrumpor för gifta och ogifta, oberoende av ålder och kön.

Ja och så susade jag iväg som flyttfåglarna till Egypti land! — Min romantiska själ speglade sig redan i soluppgångar. Jag såg mig rida på kameler i pyramidernas skugga, kyssa påven på hand och höra sången O sole mio, vaggad i en gondol på Venedigs kanaler.

Vad allt skulle jag inte få uppleva! Härligt, hänförande!

Mitt under mina drömmar i luften vaknade jag av ett bekant ljud,

— — — tut — tut — tut — tut, brukstutan.

Klockan var sju, jag nästan ramlade ur sängen, men jag hade varit miljonär i drömmen, lekt jultomte och det hela hade varit som en extra semester, med pikant inslag och full lön. Inte så illa, trots uppvaknandet!

Men nu, en ny dag och arbete som åter väntar på den lilla

Kontorsrätten.

"Surisitko sinä jos minä kuolisin?"

"M-mitäs s-s-surisemista siinä ois?"

Puhe miehelle

Jos minun olisi pidettävä puhe nuorelle (= naimattomalle) miehelle aloittaisin sen ehdottomasti: Mies on luomakunnan kruunu ja Sinä olet sen kirkkaimpana loistava helmi. Me naiset rakastamme koruja ja siksi haluaisimme sulkea Sinut korulippaaseemme. Mutta nyt minun olisi puhuttava yleensä Miehelle, huolimatta siitä, oletko nainut tai naimaton, nuori tai vanha, lyhyt tai pitkä j.n.e. Siis puhe Miehelle. Oi Mies, Sinä olet kuin metsän puu, lauletaanhan jo kansanlaulussakin: "Nojasin minä koivun runkoa vasten ja se oli huojuvainen, nojasin minä heilani rintaa vasten ja se oli samanlainen." (Ah, niin!)

Jos tarkastetaan puun rakennetta mikroskooppissa, havaitaan selvät eroavaisuudet havu- ja lehtipuiden välillä. Kaikkihan olemme selvillä, että meillä täällä on kahden "sorttisia" miehiä: herroja ja insinöörejä!

Toisinaan saattaa sattua, että Eulaalia luulee Amalian sydänpöytästä omakseen, vaikka onkin vaikeaa ymmärtää, miten voi sotkea toisiinsa komeita honkia ja naavapartaisia kuusia, arvokkaita tammia ja pisteliäitä katajia tai hentoista koivua ja synkän kajoista pyökkii. Mutta erehtyminen on inhimillistä — sanotaan — ja kaikkihan johtuu lopultakin siitä, miten paljon on kiinnostunut luonnosta!

Jo alkukantaiset ihmiset havaitsivat, että puuta on sangen helppo käsitellä ja muokata yksinkertaisillakin työvälineillä. Mutta hyrännen aika, esiäitimme Eeva tiesi jo silloin tämän miehestä.

Puu on sitkeää ja joustavaa. Sinussa, Mies, olen aina ihailnut tuota uupumattomuutta, millä jaksat kerrata samoja vanhoja tarinoitasi ja joustavuutta, millä omaksut vaimosi mieliteet omiksesi.

Puu on hyvin tulen arkoa, mutta miehenkin saa sammumaan nestemäisillä aineilla. Eräässä suhteessa mies kylläkin eroaa puusta. Puun äänenjohtokyky on parempi pituus- kuin poikkisuuntaan. Mutta, oi rakas kanssisareni, kai Sinäkin olet huomannut, että puheemme menee sisään miehen toisesta korvasta tullen ulos toisesta.

Olette kai kaikki kuulleet miesten sanovan: "Miehellä on selkärankaa, miehellä on periaatteita!" Hm! Onhan puissakin pahkoja ja esiintyy lylyä!

Sydänpuu on tavallisesti tummempaa ja kovempaa kuin pintapuu. On myös miehiä, joiden sisin on kovaa, teräksistä, joilla on vankkumaton tahto ja varma tietoisuus päämäärästään. Mutta toisinaan löytyy kauniin pinnan alta sydänlahoa ja toukan syömiä käytäviä.

Mutta kuitenkin kaiketikin Sinä, Mies, olet meidän naisten mielestä ihanin, komein, ylväin, rakastettavin, älykkäin, kaikki tietäväisin olento, minkä maa päällään kantaa, mutta samalla niin p-teleen itserakas. Mutta kuten maamme teollisuuden tuotanto valtaosaltaan perustuu puuhun ja siitä saataviin tuotteisiin niin samalla tavalla Sinä, Mies, olet yhteiskunnallemme välttämätön. Jos löydetään virheetöntä jalokoevua, se myydään varmasti ulkomaille. Kanssisareni, haluaisitko, että miehemme olisivat virheettömiä? Minä en!

Kaino.

Fråga. Undertecknad, ung nyanställd kontorist, lyckligt förlovad, önskar tillsammans med sin fästmo bevista Årsfesten. Då emellertid min fästmo lider av starkt utvecklad torgskräck och sålunda icke kan sitta vid ett bord mitt i salen, undrar jag om det går för sig att vi placeras vid ett av fönsterborden.

Oviss.

Svar. Nej. Traditionen förbjuder detta. Klubbmästaren.

★

Fråga. Har anmält mig till en språkkurs och till min förskräckelse märkt, att jag placerats i en grupp tillsammans med en mig irriterande person. Då det under sådana förhållanden synes mig svårt att tillgodogöra mig mina studier, ber jag om ett råd hur jag skall bära mig åt.

Kunskapstörstande.

Svar. Det enklaste är att be kursledaren ändra samtliga grupper, så att Ni hamnar i en för Er lämplig miljö.

EN JAKTFÄRD ANNO 1935

Äntligen hade den första septemberlördagen grytt och jaktsäsongen börjat. Brukets jägare hade, var och en på sitt håll, under ett par, tre veckors tid planerat den första jaktfärden. De ivrigaste bland de ivriga var Birren, Hogga och Kymppi, tre av brukets tjänstemän, ungarlar allesamman och följaktligen "kukkoliter". De hade beslutat sig för en färd till Birrens föräldrars sommarvilla, som låg nere vid kusten, ett sjuttiofem km. från Bruket. De visste av erfarenhet, att det fanns gott om hare där, och så skulle de redan lördagkväll skjuta några änder från de andflockar, som så här på höstsommaren i skymningen brukar söka sig upp i havre- och veteåkrarna för att få sig ett gott mål. Det kliade riktigt i fingrarna!

Till förberedelserna för färden hörde självfallet, att Birren i sin "Ford-hoppa" av 1925 års modell skumpade in till Kouvola för att proviantera. Utan Monopol, som man, inom parentes sagt, då för tiden köpte för 60: — halvlitern och några "kaptener", den 3-stjärniga jalovii-nan, å 45: — halvan, kunde man inte tänka sig ett lyckat resultat av jakten. Den fasta födan, som visserligen var mindre viktig, men dock nödvändig, iordningställdes av fröken Mattson på Klubben: en jättematsäckskorg, som inte lämnade något övrigt att önska.

Precis kl. 2 skulle starten ske, varken förr eller senare. Samlingsplats var självfallet Klubben.

När Birren, som skulle chauffera, med en suck av lättnad över att allt var klart för avfärd, sjönk ned i bilsätet och satte sig till rätta bakom ratten, kändes hans tunga med ens så torr; faktiskt — det var länge sedan han känt sig så törstig. "Fan anamma, pojkar, en öl ska jag ha innanför västen först. Klockan ä' förresten 5 minuter före 2. Kom me' in och ta' en öl!" Dåfortiden fanns det, tack vare Ab. Nubben, alltid III klass öl till hands på Klubben. Beslut och handling äro ett hos mannen. Herregud att öl kunde smaka så gott! Varför inte svepa i sig en till med detsamma! Klockan är visst redan över 2, men den akademiska kvarten är ju till för att utnyttjas. — En liten, liten Mo-

nopol skulle inte slå hål i sidan. Änder skjuter man ju bäst i skymningen, och hararna får bli tills i morgon. Skål på den saken! — Huru skulle det vara med en hel flaska Monopol, det blir inte mycket per man, och Birren kan dricka litet mindre, han som skall köra. — Klockan? — Den struntar man i! Man kommer väl och går, hur man vill; har man någon, som bestämmer över sej i det här fallet? Man sitter bra i lilla kabinettet, och trivsamt är det. — Där kommer Benko och Kouku från kontoret; är klockan verkligen över 3 redan? — På den tiden samlades alltid några utvalda på lördagen efter kl. 3 i lilla kabinettet vid en "bärsa" öl. — Där kommer också Kaisern. — "Tjänare! Välkommen i vårt lag! Slå er ner, vi bjuder på Monopol! Vi sku' starta klockan två på en jaktfärd till skärgården, men vem har sagt, att vi måste fara just klockan två? Vi startar, när det faller oss in. Leve friheten! Och nu pojkar ska vi dra en hjärter." — Småningom byttes den tomma Monopol-flaskan ut mot en "kapten", och stämningen vid hjärterbordet steg i samma snabba takt, som ytan i jalloflaskan sjönk.

Klockan hade blivit fem, och Kaisern och Benko fann för gott att söka sig hemåt för att undvika sammanstötningar med respektive fruar, som väntade med middagen. Kouku åt sin middag tyst och tillbakadraget i en vrå av matsalen och sökte sig sedan till sin ungarlslya utan att väcka större uppmärksamhet. Tystnaden och stillheten sänkte sig över våra jägare i kabinettet, och motståndslöst sjönk de i "Morphei" armar.

Samma lördagkväll var det tennisfest på Klubben, och då de första gästerna började anlända, vaknade de tre ur sin hälsobringande sömn. I yrvaket tillstånd "tryckte man på flickan". Pikku-Hilja stack in sitt väna anlete genom dörrspringan, och Kymppi, som "fann sej" mitt i en hickning, sa: "Hick-ku Pilja, saammeke pullon olutta?" — Nu gällde det att se nyktert på situationen. Va' fan var det för en vits att starta mera i kväll? Ingen idé med att fjäska, det var en gång en som fjäskade, och han dog knall och fall. I morgon bitti i god tid kan man ju starta, kl. 5 senast. Men så här tidigt kan

man ju inte lägga sej i något fall, så varför inte ett parti "Karolina" i biljarden som avslutning på den här dagen, som inte gått så alldeles programenligt. Ja, det är underligt att man är kvar på Bruket, men vad spelar det för en roll? I morgon är ju också en dag. En Monopol måste man unna sej före sängdags och så en till på köpet. Skål! — "Men va' i h-vete gör vi egentligen hemma på Kukkola, när alla de andra roar sej? Klockan ä' först elva. Ingen tusan märker, att vi ä' klädda för jakt, vi kan ju förresten jaga flickor i kväll, om de' nödvändigt ska' jagas. De' ä' livat de' här! Man blandar sej bara i mängden, och ingen gitter bry sin hjärna med frågan, när man slunkit in och hur och varför. Men klockan fem i morron bitti går starten, pojkar. Några danser först me' söta, rara flickor. Sen går vi."

Klockan 2 gick de verkligen, eller för rättare sagt med Forden och all packningen till Kukkola, där bilen parkerades i god ordning utanför trappan.

På Kukkola gällde en oskriven lag, att ingen fick känna sig stött eller missnöjd, om han också blivit väckt mitt i natten. Väl vetande detta stomlade våra vänner direkt in till Håkan, som av någon obegriplig anledning lagt sig kl. 10. Tänk, på lördagkväll, var karlen sjuk? Han väcktes med buller och bång, och Kymppi dukade fram på sängkanten den proviant han av ohejdad vana stoppat på sig: några smörgåsar, några öl och en "kaptén". Birren kunde omöjligt låta bli att skaka liv i Pelle, som bodde på andra sidan korridoren, och som sömndrucken fick lov att höra på en något osammanhängande berättelse om jaktfärden, som torkat in i dag, men som skulle genomföras i morgon och planenligt — kom ihåg de'. Start klockan fem! — Sedan drog sig jägarna tillbaka till sina gemak, efter att ha förvissat sig om att alla, som var hemma, blivit väckta. Det var i själva verket mycket lätt att genomföra en sådan väckning på Kukkola, ty alla visste av erfarenhet, att det mellan fredagkväll och måndagmorgon inte lönade sig att stänga sin dörr, då man i alla fall förr eller senare måste stiga ur sängen för att öppna den. Bättre att tillträdet var fritt!

Kymppi var den första, som slog opp sina ljusblå; det var vid 8-tiden söndagmorgon. — Tänk, så dimmig det var här nere i "skären"! —

Det dröjde länge, mycket länge, förrän han förstod, att han inte låg och sov i Birrens sommarvilla, där han för sjutton borde ha sovit enligt ett veckor i förväg uppgjort program. — För fasen, det dracks visst litet öl i går och tiden gled en ur händerna. — Birren! Var är Birren? Han skall väckas, kanske han får någon rätsida på det hela. Väckning med hjälp av vattenkanna är mest effektivt, och man bör ju ha en viss vana med det vid det här laget. "Så där ja, sku vi inte starta klockan fem? O' här ligger du och ser ut som en abborre på land!" — Sedan var det Hoggas tur. Men Hoggas säng befanns tom och ynglingen försvunnen. Efter en resultatlös rond genom Kukkola beslöt man ringa till södra ändan av Kanala, där Hoggas tillbringat många herdestunder. Då Birren framfört sitt ärende, fick han en skopa o-vett av en ilsken damröst, för det första för att han ringde så tidigt på söndagmorgon, och för det andra för att han var nog oförsämd att söka Hoggas på Kanala den tiden på dygnet. Den försvunne hittades slutligen litet blåfrusen på balkongen utanför sitt rum. —

En "rekoljerare" på Birrens sängkant var nu det enda riktiga. Man kunde, för fan, inte numera starta på färden till skärgården. Men varför inte jaga på Kunnanpelto? Det fanns säkert "rusakkor" där, som man kunde motionera litet på söndagmorgon. Den inhiherade färden kunde man alltid skylla på Forden, som var i dålig form. Visst skulle det jagas på Kunnanpelto! Botten opp!

Våra stolta jägare kom iväg och ingenting glömdes, varken gevären eller Birrens stövare. Och historien förtäljer, att den sistnämnda verkligen tog upp en "rusakka", som ett antal gånger kom inom skotthåll utan att dock nämnvärt låta sig störas av de hagelskurar, som pepprade terrängen omkring den. Jävla harpalt, som inte kunde hålla sig stilla, när man behagade sikta på den! — Men sillfrukosten, då? Man höll ju nästan på att glömma sillfrukosten, som ändå var bland det viktigaste på den här dagens program. "Nu går vi pojkar, och nästa lördag, då startar vi till skären, o' precis klockan två, kom ihåg de'!"

"Vigetes"

Två som var ensamma eller en som var tvåsam

"... kom nu, Ääpäläskän, vi ska ta en liten paus i vårt diskande å sätta oss här ute på balkongen å få oss en nypa frisk luft, de skadar int, å ... nej, herrijess, härifrån sir man ju rakt in genom matsalsfönstre, kom fort nu bara, här å en kiva utsikt ... va säger Ääpäläskän, att man int sku få titta, att de å som att titta in genom folks bastufönster å att di skickar polisen på en, nå nog för att de å som i bastun därinne å int har kvinnfolkerna just myckj på sej heller, men int å de här någon synd, nej titta på nu bara, ja-a, nog å de fint, me orkester från stan å allt, va å de riktigt som karn me muntascherna sjunger, han som klämmer om den där stora fioln i brist på bättre ... Kik-i-bom-pa. kik-i-pompan, nå, kik själv, din lea rackare, de sku då jag säga om jag va därinne, men va i all världen står de på trumskinne deras, vänta, jo, nu sir jag ... Arckie Walli And His Singers ... varför int lika gärna Husquarna, de har jag haft i många år å den går säkert lika bra ... nej, si du nu, Ääpäläskän, där dansar Olgas husbonde Tango Dy Räv, de sir man ju nog, å de int stilit, å där har vi den där vackra gossen också, å han tycks luta utåt i kurvona, precis som nya vägen han bygger ve sägen, jaa, de sir rent livsfarligt ut de här kurvande me, fast de bara å inne på golvet... jaha nu klappar di, nu blir de punkt å nytt stycke, de gillar jag me, aj nå sir du Ääpäläskän, orkestern går å vilar sej så nu tar di ti gramofon ... åjåj nu la di på den där Amerikan Polkka, nå de å riktigt Kirurgens Önskeskiva, mätte nu bara några storgubbar bryta benen av sej å int nån fetti stackare för de slår då int ti pengar, fast nog å de ju mest di fattiga som har svansen opp i alla väder, nåja lite mindre opp sku int skada för somliga tanter därinne, fast nog måst ju alla få röra på sej lite, jag tänkte just i höstas när vi satt på Vuolenkoski att nog va de just som de ska vara att di byggde ett sånt där V. S. ve Lappalanjärvi i somras åt herrskapena, nånstans måst di å få fara å njuta ... nu tar di en vals, Ääpäläskän, nu tar di en vals, å där har vi den där stiliga övertransportörn, man sir nog att han ha vari utrikes å lärt sej föra hur stora Bulldosor som helst me bara en hand, jestass, så di far, å andra hand ska vara på växelspaken,

just, just, de sir vådligt ut så di soper iväg, men så blir de å som en flottningsränna bakefter dem ... vem å de som pussar kamrerskan så hjärtligt ... va säger hon Ääpäläskän, att jag sku borda veta hut å int stå å kyttja på hyggligt folk, nåja, nåja, de sir faktist ut som om di sku börja gå hem, å då har man nog bättre utsikt från Kerhola-hörne, de å lite vådligt många som int kan räkna trappstegen den här tiden på dygne, så ...

La Cigale.

Rakas Isoäiti!

Olen 17 v. neitonon, olen saanut juuri ensimmäisen palkkani, nyt ihmettelen menisinkö kihloihin vai ostaisinko polkupyörän?

Tietoahaluava.

Osta polkupyörä!

Isoäiti.

★

Mitä ovat tyrkyttimen roikottimet?

Utelias.

Ne ovat tarjottimen ripustusnauhat seinällä. Kielimies.

★

— Mikä eroavaisuus on nipulla ja kimpulla?
— Kimppuun voi käydä, mutta ei nippuun

Fråga: Är en ungkarl i mina bästa år. Mitt lilla hushåll sköter jag enligt min egen åsikt rätt bra. Mitt enda verkliga problem är strumporna, dvs. hålen på desamma. Undrar hur det kan komma sig att mina kamrater aldrig tycks ha några strumpstoppningsbesvär, ehuru jag tror mig vara minst lika flink i händerna som de.

Bedrövad.

Svar: Erfarenheten visar, att många ungarlar, som aldrig haft en nål i sina händer, dock klara av sin strumpstoppning perfekt. Varför inte rådgöra med Er bästa vän? Flitiga händer ge ofta bättre och snabbare resultat än flinka sådana.

Ett krigarminne

Man skrev år 1932, och det s.k. Mäntsäläupproret hade just brutit ut. Även på Kymmene vidtogs en del åtgärder i saken, bland annat kommenderades skyddskåren ut för att bevaka Harju bro. Berättaren, som på den tiden var en ivrig skyddskårist, vidtog också sina mått och steg för att stå ut med de förmodade strapatserna. Det första var att ringa till klubben efter litet proviant, väl vetandes att en armé marscherar med magen, då som alltid.

Den tillmötesgående klubbflikan tog tjänstvilligt emot beställningen, som lydde: "Var vänlig och slå in så där en sex till åtta smörgåsar i ett paket och sänd dem till mig, jag måste genast hem och hoppa i uniformen och senast om en halvtimme infinna mig på Seuratalo." Jo, jovisst, det gick utmärkt att ordna den saken, varför den bälde krigaren ilade hem och skrudade sig i sin kära korpralsuniform och satte sig ned för att blåsa på krutet och vänta på smörgåsarna. Tiden den gick, timmen

blev halv, inga smörgåsar, kragen blev trång, rocken blev varm, inga smörgåsar, krigarn gick slutligen hemifrån utan vägkost i fickan och utan frukost i magen.

Vid Seuratalo voro redan alla församlade, men som krigarlivet ju till största delen består av väntan, så blev det en stunds väntan även där. Vår krigsman hade redan sagt farväl till varje tanke på privat proviant, då med ens två klubbflickor dök upp i vägkröken, dignande under fyra väldiga kollin. Det var krigarens smörgåsar.

Sextiåtta till antalet.

— — —

Här borde ju historien rätteligen vara slut, poängen skall man ju inte fördärva med långa förklaringar om hur det gick sen, men i det här fallet försvarar ett litet tillägg sin plats.

— — —

Krigsmännen jämte den omtänksammes proviant stuvades in i olika fortskaffningsmedel,

Lunch-rast

När klockan fram emot 12-slaget lider,
Våra stackars magar de kurrar och kvider.
Till Klubben vår längtan och tröktan står
Att där döva hungerkänslan svår.

I tamburen härliga dofter möta,
Vi kläderna slänger av oss med fart.
I smala dörren vi mot varann stöta
"Förlåt, förlåt, men vi önskar få mat."

Lyckligen inne i matsalen sedan
Vi rusar till dignande bordet fram.
Men ack, före oss 30 andra redan
Trängas som flugor kring dukat namnam.

Det gäller att sig med tålmod bemanna
Att lugnt sig ställa i ändan på kön
Att hälsa på några och nicka åt andra
Att sansat vänta på mödans lön.

Tills obehagligt en röst gör sig hörd:
"Mycket är klockan,
Hoppa i rocken,
Kom med och förtjäna vårt dagliga bröd."

Rödbetan.

"Se så det dryper av fett ifrån hästen"
Säger förfärat den tjocka robusta,
Medan den magra och beniga gästen
Klagar på smaklös och näringsfri kruska.

"Lingon på bordet åter igen,
Eviga tråkiga lingon röda,
Ren skålen förargar ju matgästen.
Vad ger man egentligen oss för föda?"

Medan de krångliga krångla om sitt,
Tömmer de hungriga ihärdigt faten.
Alldeles hämningslöst och fritt
Utselas kampen om tillvaron: maten.

Efteråt vägen till biblioteket
Styres, och ryckande till sig Pressen
Sjunker man tung och däst efter käket
Ner uti stolen glömmande resten.

En svensxa av modell -49

*O, forna tiders män, vi hört om er,
om Kukkola-bragder och mycket mer.
Dock, än lever vikingasinnets kvar.
Än Kymmene-männen ej krafter spar,
när ut på härnadståg de drar.*

Det hände sig en gång, att en ung man vid namn Inge skulle gå åstad och gifta sig. En dag visste ryktet berätta, att han "hängde i kyrktaket", och vännerna förstodo, att tiden för hans "hädanfärd" nu var inne. Och så skred man till verket.

Kanala hade valts till strategisk utgångspunkt för kvällen. Beredvilligt hade några ungmör lagt beslag på Inge för att på detta sätt säkerställa hans närvaro. På överenskommet klockslag samlade sig några hurtiga gossar utanför Kanala med nödig utrustning — Suuronens trehjuliga + sovsäck — och nu var allt klappat och klart för svenssexans ouvertyr. Under buller och bång gjorde truppen sitt intrång i "Kutrunas" jungfrubur, grep hjälten och emballerade honom i

varpå det bar iväg till Harju. Vår berättare råkade få det första 4-timmarsspasset och begav sig från inkvarteringsstället till bron. När han gick, sade han helt apropå åt de övriga: "Om någon nu skulle bli hungrig, förrän den ordinarie måltiden serveras, så kan han ju smaka på de där," med en värtalig gest mot sina smörgåstaplar. De fyra timmarna gick, avlösningen kom och krigaren marscherade tillbaka till sitt logi, helt varm om hjärtat vid tanken på laxen, skinkan, ägg-å-anjovisen och annat mums, som väntade honom. — Redan i dörren möttes han av en deputation som med många ursäktande bugningar överräckte ett band vattkringlor, vilka i största hast införskaffats från närmaste lanthandel.

Si, som de hade råkat äta opp alla smörgåsarna, dehäran, juu.

Så att slutet på smörgåshistorien blev, ja lika platt som Mäntsälöupproret också, ni minns väl, "gåin hem, gubbar, gåin hem."

Korpralskan.

säcken. Kollit transporterades till "avrättningsplatsen" under sång högljudda rop och uppsluppet skämt.

Väl framkommen placerades festföremålet i högsätet, och slaget begynte Helan gick och halvan togs.

*Vi var några unga svenner, Inges vänner,
Skål, gutår, vi drucko honom till som männer*

Vitsar och glada skratt avlöste varandra så till den grad, att Olle knappast fick en syl i vädret, då han skulle celebrera tillfället med ett tal. Trots allt klarade Inge sig kvällen ut rätt så bra. Efter ett flyktt försök, som upptäcktes och sattes stopp för genom barrikerering av dörren, ansågs han så småningom mogen för vila.

*Ja, vår hjälte, en slagen hjälte efter
midnatt var.*

*På Suuronens trehjuliga kärra mot
Kanala det bar.*

Utanför Kanala stämde gossarna upp en bevekande serenad:

*Kanalas vackra Maja,
öppna för oss din dörr,
ser du oss alla vaka,
allt är precis som förr!
Hjälten är här och han blir din,
litet dragen och sned av vin.
Kanalas vackra Maja,
öppna för oss din dörr!*

Trots de löftesrika orden i visan kunde intet tecken på liv märkas. De sömniga flickorna drogo tydligen endast täcket längre över öronen. Gossarna gjorde sig synbarligen inte som sirener. Enda utvägen var nu att företaga en stormning. Fasaddörrens lås gav ej vika trots upprepade försök. Rådslag hölls, och en patrull skickades ut på forcerad spaning. Patrulledaren, gammal och van i gården, styrde kosan till norra ändan. Brandstegen restes till övre våningen, och gossarna klättrade upp för den samt knackade på fönstret. En yrvaken norna visade sig och öppnade fönstret, troligen med tanke på att hjärtevänner önskade säga godnatt på detta dramatiska sätt. Kvickt som tanken hoppade pojkar in och rusade vidare till den nedre

våningen. Fasaddörren öppnades och Inge bars in till "Kutrun". Damen till höger uppsöktes nu, fördes in under munter sång och instuvades på Inges andra sida. Flödande av välvilja för hans väl och ve begåvo sig pojkarna för att plocka upp nya liljor. Dock fanns det sådana i sällskapet, som gärna skulle ha bytt roll med Inge, och som inte alls ville lämna valplatsen. Kanalammamman placerades på en madrass och forslades ner på denna, så att det knakade och brakade i Kanalas fogar. Jungfrun på norra flygelns nedre botten gav sig först efter många attacker åt en av charmörerna. Embarkeringen av södra flygelns nedre botten var den värsta nöten att knäcka. Pojkarna knäckade på, men nej, intet svar. "Hilu & Co." höll stånd. Det återstod endast att gripa till list. Pojkarna tystnade med sitt nojs och ställde sig under "Kickans" fönster. Efter en stund öppnades fönstret försiktigt, och en ungmö stack ut sitt huvud nyfiket sonderande läget. En av pojkarna stack in en käpp genom fönstret, så att det ej kunde fås fast. Man klev in och grep flickorna, som levererades den ena efter den andra till Inges bungalow. Snart voro så kanaliterna instuvade i ett rum tillsammans med kvällens hjälte. Till en viss herres sorg och bedrövelse stängdes dörren, och en ca ½ tons sten rullades framför densamma. Kvällens dirigent steg upp på stenen, tog ton och snart ljud en visa från skrovliga strupar. De hurtiga gossarna kunde nu avtåga med gott samvete efter väl förrättat värv, och unnande Inge lyckan att få insomna i famnen på halva dussinets ungmör klämde de i med en sång, som i natten ljud i moll, i dur och i ännu icke namngivna tonarter.

— s —

Den från 1920-talet kända och mycket uppskattade signaturen "Pupu" har av red. uppmanats att även till detta nummer inkomma med ett bidrag. Sign. "Pupu" har dock meddelat, att han visserligen har en del mycket roliga historier på lager, men att han är övertygad om att hans "stoff" är så tjockt, att Kouvola-tryckeriets tryckpress skulle vägra att svälja det, varför han hellre denna gång håller sig i skymundan.

Utdrag ur "Cabaret Cabaruttan"
uppförd på Klubben i april 1948.

Ungmöns visa

En känslosam visa jag nu sjunga vill,
de ä så att sångrösten knappt räcker till
jag hade tänkt finna en sann kavaljer,
go vänner, just här bland er.
För här finns Högström o Sandström —
o Sandström o Högström
o dessutom finns här en vanlig Ström.

Han bör kunna buga så sirligt och nått
vad klädseln beträffar — en smula kokett,
för damerna ständigt med hatten på svaj
o hans ögonkast — aj, aj, aj!
Jo vi ha Westerholm o Fogelholm —
o Fogelholm o Westerholm
o dessutom ha vi en vanlig Holm.

Han allvarsam, tystlåten helst vara bör,
ty sådan är typen för var filmcharmör,
helst mörklätt och avlång till sin konstruktion,
visst finns här en sån person!
För här finns Lindroos o Sundroos —
o Sundroos o Lindroos
o på Voikka finns en lite mindre Roos.

Han hjärtan skall krossa liksom makadam
och oskulder falla, där han tågar fram,
på knä ligga damer i tal utan gräns
och tillbe hans korpulens.
Liksom för Zimmermann och Akerman —
o Akerman o Zimmermann.
Men var skall jag finna en vanlig man?

Jag undrar just om jag skall ta någon alla,
för vanligen blir det en helt annan vals:
han lovar att skapa ett paradiset först,
men grips av en väldig törst.
För Colerus o Brotherus —
o Brotherus o Colerus
går ändå ej opp mot ett riktigt rus!

SYATELJE s.s.	
Nylandsg. 6 B II. Tel. 29 415.	
1	Två fördomsfria, representativa,
2	ensamma unga damer med egen in-
3	gång önskar bekantskap ev. fortan-
4	ta relationer med dle män. Svar till
5	detta blads kontor med foton som
6	returneras märkt "Djupare värden".
7	800
8	husförl
9	skick 51
10	pitalplac
11	— Linn:
12	— N:o
13	paikassa
14	börj. —

TILL SALU.

JOLLE

till salu hos undertecknad, som är vältjärad men något sprucken i aktern.

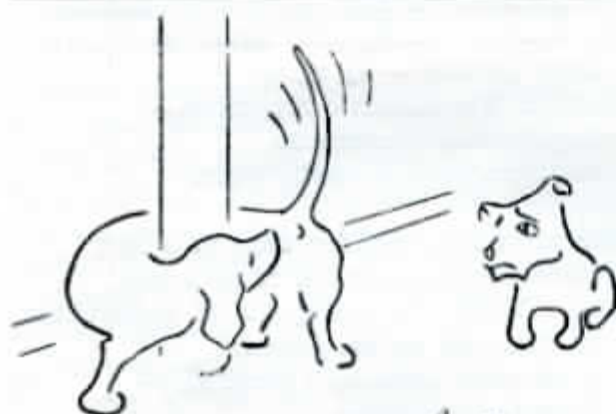
Sv. t. d. bl. red. under märket

"Aina valmis myymään".

En vacker, något begagnad SVART KJOL är till salu för ett smalt fruntimmer med rynkor baktill, och vars liv är mycket elegant och blott har två fläckar.

Svar till sign. "Äldre ungmö"

poste restante Kuusankoski.

ok ru

Jalousie

Sensation på Kanala!!

Var är mannen??

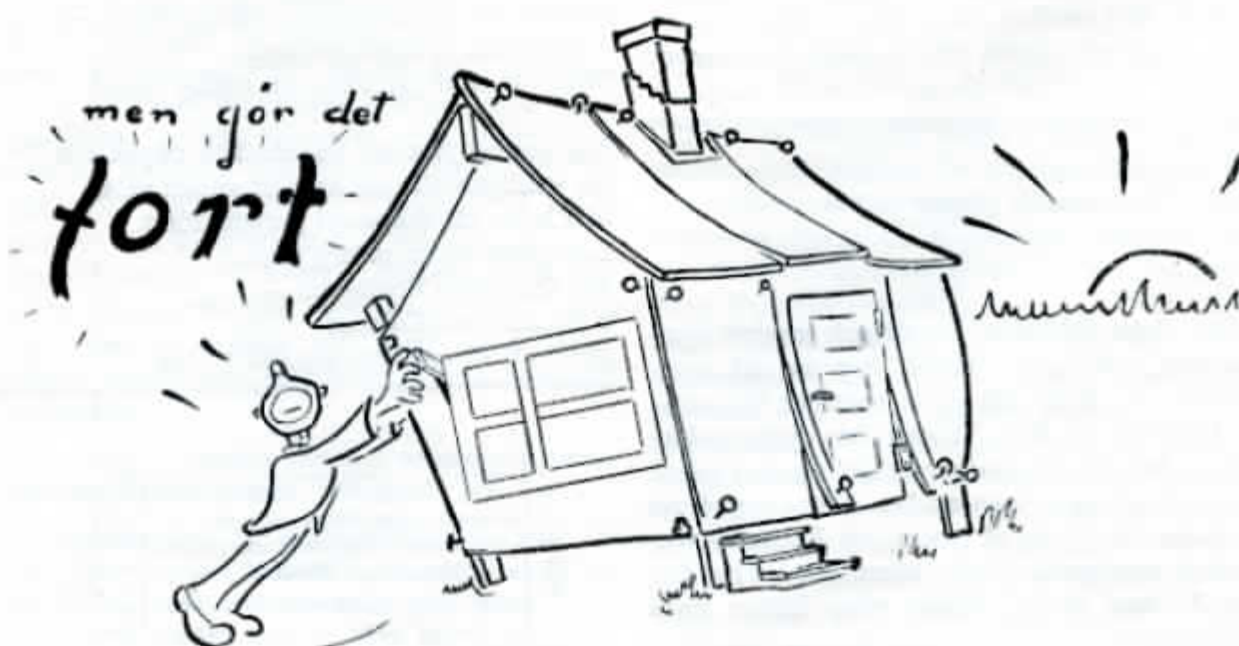
HIEROJA

ott. pot. kot. ja hot. - Myös pyh. Puh. Ky 5

Personer, som lida av KNÖLAR, LIKTORNAR och INGRODDA NAGLAR, bortskaffas hastigt och utan smärta.

Tel. Kymmenebruk 186.

Köp Halla trähus

I presslägningsögonblicket

Alltid ska vi komma för sent
för att du inte kan passa tiden!
Nu har de säkert ren börjat
med smörgåsbordet.

Använd alltid

Kymmene papper